

РЕШЕНИЕ

№ 6295

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 24 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА М. ГЕРГОВА
като разглежда докладваното от ИРИНА СТ. СТОЕВА Гражданско дело № 20211110162756 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по искова молба, депозирана от Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ срещу Б. К. Б. за установяване дължимостта на сумата от 7378,64 лева, представляваща обезщетение за ползване на недвижим имот, представляващ гараж № 10, находящ се в гр.София, ул. „.....“, бл. 41-43, за периода от 01.07.2015 г. до 08.07.2020 г., поради ползването на същия след прекратяване на Договор за наем сключен на 12.07.1990 г., ведно със законната лихва, за която сума е била издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 43819 по описа за 2020 г. на СРС, I ГО, 24 състав. При условията на евентуалност е предявен осъдителен иск, уточнен по размер в първо открито съдебно заседание, за осъждане на ответника да му заплати за периода 01.07.2015 г. – 08.07.2020 г. обезщетение в размер на 73 78,64 лева за ползване на процесния имот без правно основание и при противопоставяне на ищеца, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане.

В исковата молба са изложени твърдения, че на 12.07.1990 г. е бил сключен Договор за наем между Началника на МНО – КЕ и ГЦЧ за гараж № 10, находящ се в гр. София, ул. „.....“, бл. 41-43 и ответника, при месечен наем в размер на 15,80 лева. С предизвестие за промяна № 509/17.05.2007 г. месечният наем е променен в размер от 104,00 лева. Посочва се, че за имота има издаден Акт за частна държавна собственост № 10585/21.05.2020 г., предходен АДС № 962/01.02.1980 г. на Кировски РНС. Съгласно т. 98 от Приложение № 2 към чл. 7, т. 2 от ПМС № 54 от 01.04.2010 г. (изм. С ПМС № 123, ДВ бр. 37 от 22.05.2015 г., в сила от 01.07.2015 г.) имотът е бил предоставен в управление на ищеца. С едномесечно предизвестие с изх. № 62-00-1202/05.04.2007 г. ответникът бил уведомен за прекратяването на договора и е бил осведомен, че заеманият от него имот следва да се освободи. Твърди

се, че същото е било получено от сина на ответника – лицето Костадин Б.. Имотът не бил освободен и ответникът продължил да го ползва. На 02.07.2020 г. с писмо с изх. № 8443 ищецът уведомил ответника, че договорът е прекратен и се начислява обезщетение за ползване на отпаднало правно основание. С писмото ответникът бил поканен да освободи имота и да предаде същия със съставяне на протокол – опис. Такъв бил съставен на 08.07.2020 г. Твърди се, че за периода от 01.07.2015 г. до 08.07.2020 г. ответникът е запазил държането на имота, нищо че договорът за наем бил прекратен, предвид което ответникът държал на отпаднало основание имота и за това дължал обезщетение в размер на 104.00 лева без ДДС месечно. Твърди се, че на основание параг. 6, ал. 1 от Постановление № 123 на МС от 15.05.2015 г. за изменение и допълнение на нормативни актове на Министерски съвет ищецът се явява правопреемник на Изпълнителна агенция „Държавна собственост на Министерство на отбраната“, изготвила предизвестие за прекратяване на договора. Предвид преустановяването на наемното правоотношение се твърди отношенията между страните да се уреждат на плоскостта на чл. 236, ал. 2 от ЗЗД. В условията на евентуалност е предявен втори иск - осъдителен, който да бъде разгледан при отхвърляне на главния установителен иск. За него ищецът е посочил, че се дължало от ответника обезщетение, съизмеримо със средния пазарен наем поради продължаване ползването на имота след прекратяване на наемното правоотношение, но при противопоставяне на наемодателя на това. Направено е искане за уважаване на исковите претенции и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът в срока по чл. 131 от ГПК оспорва предявените иски по основание и размер. Твърди се, че не е ползвал имота след прекратяването на договора, като гаражът бил предоставен за ползване на трето лице, с което бил сключен договор за наем. Признава се факта, че през 2007 г. е получил предизвестие за прекратяване на договора. Оспорва се представения иск, исканата молба за протокол за предаване на имота, като се твърди, че същият е изготвен за целите на производството. Направено е възражение за погасяване на вземанията по давност. Твърди се, че ответникът е бил в обективна невъзможност да предаде надлежно имота, доколкото ответникът сам не е могъл да изготви протокол за предаване или друг документ, доказващ освобождаването на имота. Твърди се, че едномесечното предизвестие с изх. № 62-00-1202/05.04.2007 г. няма характера на предизвестие по смисъла на чл. 238 от ЗЗД, тъй като в период от десет години не са предприемани, каквито и да е административни действия. Твърди се недопустимост на предявения евентуален иск, поради препокриването на предмета му с този по установителяния иск. Направено е искане за отхвърляне на претенциите и присъждане на разноски.

В открито съдебно заседание, на което е бил даден ход на устните състезания, страните, редовно призовани и представлявани от пълномощници, накратко са преповторили исканията си към съда.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа

страна следното:

Със заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК с вх. № 3051180/10.09.2020 г. ищецът, в качеството си на заявител, е сезирал съда за издаване на заповед за изпълнение за исковата сума. На 01.10.2020 г. съдът е издал заповед за изпълнение и изпълнителен лист, изменени по реда на чл. 247 от ГПК с Разпореждане № 20081365/30.03.2021 г. В срок е постъпило възражение срещу заповедта. Съдът е дал указания по чл. 415 от ГПК на заявителя и в законоустановения срок е постъпила процесната искова молба.

Между страните са отделени като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че: процесният имот е имот – частна държавна собственост и е предоставен в управление на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело; обстоятелството, че на 12.07.1990 г. между Министерство на отбраната, в качеството му на наемодател, и ответника, в качеството му на наемател, е сключен Договор за наем, с който на ответника е предоставен за ползване имот – частна държавна собственост с административен адрес: гр. София, ул.“, бл. 41- 43, ет. -1 – гараж № 10; обстоятелството, че с предизвестие от 05.04.2007 г. ответникът е уведомен за прекратяването на сключения наемен договор.

Видно от сключения Договор за отдаване под наем на държавен жилищен имот собственост на МНО от 12.07.1990 г. месечната наемна цена е възлизала в размер на 15,80 лева.

По делото е представен Акт № 10585 за частна държавна собственост от 21.05.2020 касателно самостоятелен обект 68134.1895.851.9.10 със застроена площ от 17 кв.м. с предназначение гараж, заедно с 3,8823 % идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото. С оглед на това и уговореното в договора, следва да се приеме, че предмет на наемното правоотношение е бил само гаражът с площ от 17 кв.м., но не и идеалните части от сградата или правото на строеж.

На л. 78 е налице документ, назован „известие за промяна“ с вх. № 42/28.04.2004 г. за настаняване на гараж № 10 на мястото на наемател Б. К. Б., на друг настанен „свободен“, с месечен наем 17,35 лева, считано от 28.04.2004 г. На „приел известието“ липсва подпис. Няма данни да е било подписано от ответника предизвестието или да му е било връчено. В протокол от 28.04.2004 г. е констатирано, че гараж № 10, даден под наем на Б. К. Б., е отключен и необитаем, след което вратата била запечатана.

На л. 65 е налице друг документ, назован „известие за промяна“ с вх. № 210/27.12.2004 г. за настаняване на гараж № 10 на място на наемател „свободен“ на Б. К. Б. с месечен наем 17,35 лева, считано от 21.12.2004 г. На „приел известието“ липсва подпис. Няма данни да е било подписано от ответника предизвестието или да му е било връчено.

Видно от договор за отдаване под наем на недвижим имот – частна държавна собственост, включен във ведомствения жилищен фонд на Министерство на отбраната със свидетеля А. Г. Г. е бил сключен договор за наем на процесния гараж № 10 на 03.11.2004 г. Това се потвърждава още от

заповед № 2293/25.10.2004 г. и молба от А. Г. Г. от 30.07.2004 г. От протокол от 21.12.2004 г. се установява, че не е бил осъществен успешен въвод на наемателя, доколкото ответникът е отказал да отключи и осигури достъп до гаража. Това се потвърждава и от показанията на свидетеля А. Г. Г., които съдът кредитира изцяло като логични и последователни. Свидетелят разказва, че след като му е бил предоставен гараж № 10, се е оказало, че същият не е бил свободен, като на свидетеля е даден гараж № 4, който е използвал за периода между 2005 и 2008 г. Свидетелят констатира, че в гараж № 10 има автомобил и е заключен. Свидетелят посочва, че гараж № 4 е срещу гараж № 10, като през периода на ползването му е добил впечатления, че гараж № 10 се ползва, но не може да заяви от кого.

По делото е представено предизвестие с изх. № 62-00-1202/05.04.2007 г. до ответника, с което последният е уведомен за прекратяване на договора за наем. В предизвестието е отправена покана за освобождаване на отдадения под наем имот в едномесечен срок от получаване на предизвестието с протокол – опис на представител на отдел „Ведомствен жилищен фонд“ – София. В противен случай е указано, че на лицето ще бъде начислено обезщетение в размер на 104,00 лева без ДДС за ползване на имота. Ответникът е признал неизгодния за него факт, че е получил предизвестието. По делото е представено известие за доставяне, адресирано до Б. К. Б. и получено от Костадин Б. на 17.04.2007 г., с отбелязване, че получателят е син на адресата. Предвид това следва да се приеме, че на 17.04.2007 г. ответникът е получил предизвестие с изх. № 62-00-1202/05.04.2007 г.

Към исковата молба е приложен документ, назован „известие за промяна“ с изх. № 509/17.05.2007 г. В него е обективизирано, че на мястото на наемателя Б. К. Б. е настанен Б. К. Б. за гараж № 10 с месечен наем 104,00 лева, считано от 17.05.2007 г. В документа са налице подписи за изготвил, началник отдел „ВЖФ“ и приел известието, но поради липса на обозначаване кое е лицето приело известието, съдът счита, че не може да приеме, че това е ответникът, доколкото липсват данни за лично връчване на него, респ. за предявяване на подпис на лицето.

По делото е представен протокол с изх. № 13304/09.10.2017 г., видно от който при направена проверка на гаражните клетки на адрес: гр. София, ул.“, бл. 41- 43, е установен на място ответника, който е отказал освобождаването на заеманата от него клетка.

По делото е представено писмо с изх. № 8443/02.07.2020 г., представляваща покана от ищеца до ответника за предаване на имота в 7-дневен срок и заплащане на сумата в размер на 7467,21 лева с ДДС – обезщетение за ползване на имота. По делото няма данни същото да е било връчено на ответника.

С протокол – опис от 08.07.2020 г. ответникът е предал гараж № 10 – предмет на процесния договор за наем. Видно от протокола, същият е бил подписан от ответника. Недоказани са оспорванията в отговора на исковата молба, доколкото ответникът не е направил съответните доказателствени искания, за да обори представеното доказателство.

В първоинстанционното производство е бил разпитан и свидетелят Емил Давидков Николов. Свидателят е посочил, че лично е помогнал на ответника да изнесе вещите си от гаража, след като през 2007 г. ответникът е получил документ, че следва да го напусне. Свидателят разказва и за личните си впечатления, че ответникът паркира автомобила си на друго място. Следва да се отбележи, че посоченото от свидетеля не следва еднозначно да се тълкува като връщане на гаражната клетка от ответника на ищеца, доколкото изнасянето дори и на всички вещи от помещението не е равносилно на напускането му, а паркирането на дадено място на автомобила от ответника не означава, че гаражната клетка не продължава да се ползва или поне – държи, от ответника. В този смисъл съдът не кредитира показанията на този свидетел.

По делото е изготвено заключение по назначена съдебно-оценителна експертиза. Съдът изцяло кредитира изводите на експерта като компетентно изготвени от специалист със съответните знания и след запознаване с материалите по делото. Вещото лице е посочило, че за исковия период от 01.07.2015 г. до 08.07.2020 г. средната пазарна наемна цена за гараж № 10 възлиза на 7286,00 лева, без ДДС. В заключението е посочено, че за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. средният пазарен наем за гараж е 3,54 евро/кв.м., следователно за процесния гараж с площ от 17 кв.м. средният пазарен месечен наем за 2017 г. е 117,70 лева. Експертът е посочил, че за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. средният пазарен наем за гараж е 3 евро/кв.м., следователно за процесния гараж с площ от 17 кв.м. средният пазарен месечен наем за 2018 г. е 99,75 лева. Експертът е посочил, че за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. средният пазарен наем за гараж е 3,67 евро/кв.м., следователно за процесния гараж с площ от 17 кв.м. средният пазарен месечен наем за 2019 г. е 122,02 лева. Експертът е посочил, че за периода от 01.01.2020 г. до 08.07.2020 г. средният пазарен наем за гараж е 4 евро/кв.м., следователно за процесния гараж с площ от 17 кв.м. средният пазарен месечен наем за 2020 г. е 133 лева.

Въз основа на гореустановените фактически положения районният съд достигна до следните правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с главен установителен иск с правно основание по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 236, ал. 2 от ЗЗД. В доказателствена тежест на ищеца е да докаже следните обстоятелства: че между страните е съществувало твърдяното облигационно правоотношение по договор за наем, че същото е било прекратено, както и че ищецът се е противопоставил ползването на имота от страна на ответника да продължи, както и размера на обезщетението за ползване на имота през исковия период.

Съдът счита, че по делото се доказва наличието на наемно правоотношение касателно процесния гараж с месечна наемна цена от 15,80 лева. Съгласно параг. 6, ал. 1 от Постановление № 123 на МС от 15.05.2015 г. за изменение и допълнение на нормативни актове на Министерски съвет ищецът се явява правопреемник на Изпълнителна агенция „Държавна собственост на Министерство на отбраната“ относно дейността, архива, правата и задълженията по договорите, сключени във връзка с дейността по

настаняването под наем, управлението и експлоатацията на жилищния фонд на Министерството на отбраната. Съдът счита, че не се доказва изменение на месечната цена след сключване на договора, доколкото не се доказва двустранно съглашение за изменение на тази уговорка от договора по смисъла на чл. 20а, ал. 2 от ЗЗД. По отношение на сключения договор, приложимост намираат общите разпоредби, уреждащи наемните правоотношения в ЗЗД. Съгласно чл. 1 от договора същият е в сила, докато наемателят загуби качеството си на военнослужещ. В договора не са включени други уговорки касателно прекратяване на договора, поради което съдът счита, че следва да се приложи правилото на чл. 238 от ЗЗД. Доколкото е уговорен месечен наем, съдът счита, че се изисква едномесечно предизвестие за прекратяване на договора. В настоящия случай се доказва, че на 17.04.2007 г. ответникът е получил едностранното предизвестие за прекратяване на договора за наем, с което ответникът е бил поканен в едномесечен срок по посочения в уведомлението начин да върне имота, след изтичането на който договорът е бил прекратен. В този смисъл неоснователно е възражението на ответника, че е бил в обективна невъзможност да върне имота – по делото не се доказва ищецът да е отказал съдействие или с друго поведение да е попречил на ответника.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, по безспорен начин се установи, че ответникът е продължил да ползва отдадения под наем гараж, въпреки изричното противопоставяне на ищцовата страна, която надлежно е уведомила за настъпилото прекратяване и е отправила искане за връщане на фактическата власт върху имота. Неоснователни са възраженията на ответника, че същият не е ползвал имота, доколкото по делото се доказва, че чак на 08.07.2020 г. с изричен протокол държането е било предадено от ответника на ищеца. В действителност по делото са налице данни, че за периода след сключване на договора до получаване на предизвестията за прекратяването му през 2007 г. е имало периоди, в които гаражът е изглеждал като необитаем, но това не може да омаловажи доказателствената тежест на събраните писмени доказателства, които удостоверяват, че в исковия период гаражът е бил заключен и ответникът е отказвал да осигури достъп до него на служители на ищеца, както и че през 2020 г. с изричен протокол именно ответникът е върнал държането на имота. Гореизложеното обуславя правния извод за основателност на исковата претенция по чл. 236, ал. 2 от ЗЗД за заплащане на обезщетение при ползване на ведомственото жилище без правно основание (след настъпило прекратяване на договора за наем).

Ответникът е направил възражение за изтекла погасителна давност. Вземанията на наемодателя за наем и разноси представляват периодични плащания и се погасяват с изтичане на специалната - 3-годишна погасителна давност, съгласно разпоредбата на чл. 111, ал. 1, б. „в“ от ЗЗД. В процесния случай давността се смята за прекъсната от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 10.09.2020 г., поради което вземанията, станали изискуеми преди 10.09.2017 г., са погасени с изтичане на погасителна давност. Или от погасителната давност са обхванати задълженията за периода от 01.07.2015 г. до 09.09.2017 г. включително. Извън

погасителната давност е вземането за периода 10.09.2017 г. – 08.07.2020 г.

Обезщетението по чл. 236, ал. 2 от ЗЗД цели да възмезди наемодателя за вредите – пропуснати ползи, които наемодателят търпи вследствие на продължилото ползване на имота. Когато наемателят продължи да ползва имота след прекратяване на наемното правоотношение въпреки противопоставянето на наемодателя, той ползва същия без правно основание и за това дължи обезщетение за вреди. Размерът на вредите подлежи на доказване от ищеца и се определя в зависимост от вида на засегнатото благо. В общия случай обезщетението е в размер на средния пазарен наем, като той не може да бъде по-нисък от уговорения размер на наема по прекратения договор за наем. Ищецът претендира обезщетение по чл. 236, ал. 2 ЗЗД в размер общо на сумата в размер на 7378,64 лева, осъразмерявайки вредите си със посоченото в уведомлението-предизвестие за прекратяване на договора като обезщетение.

Ищецът, чрез процесуалния си представител, в открито съдебно заседание на 31.01.2023 г. е уточнил, че се претендира по 124,80 лева с ДДС на месец или 104,00 лева без ДДС на месец. Неясно е откъде произтича претенцията на ищеца за месечно обезщетение с начисляване на ДДС, доколкото в предизвестието не фигурира нищо относно дължимостта на ДДС – изрично е посочено 104,00 лева без ДДС (както и впрочем за доказано уговорената месечна наемна цена не се доказва начисляването на ДДС). Предвид изводите на вещото лице за средните месечни пазарни стойности на наемните цени през съответните години и с оглед принципа на диспозитивното начало, съдът счита за периода 10.09.2017 г. – 08.07.2020 г. се дължи сумата в общ размер от 3589,00 лева. Съдът счита, че за периода от 10.09.2017 г. до 31.12.2017 г., от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г., от 01.01.2020 г. до 08.07.2020 г. следва да се вземе предвид месечната претендирана сума от ищеца в размер от 104,00 лева, доколкото същата се явява и доказана предвид изводите на вещото лице. За периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. следва да се присъди обезщетение с оглед доказаната средна пазарна месечна цена в размер на 99,75 лева.

Като последица от частичното уважаване на исковата претенция следва да се присъди законната лихва от депозирание на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 10.09.2020 г., до окончателно изплащане на вземането.

С оглед изложеното претенцията по установителния иск следва да се отхвърли за сумата над 3589,00 лева до пълния претендиран размер от 7378,64 лева и за погасения по давност период от 01.07.2015 г. до 09.09.2017 г.

С оглед частичното отхвърляне на главния иск, формално се пораждат предпоставките за разглеждане на предявения при условията на евентуалност осъдителен иск. Доколкото съдът в рамките на целия процес следи за допустимост на исковите претенции, съдът стигна до извод за недопустимост на така предявения осъдителен иск. В исковата молба е посочено, че се предявява в условията на евентуалност осъдителен иск, но в действителност

втори иск няма. От една страна, евентуалността е заявена от гледна точка на основанието на иска (поради отхвърляне на установителния иск). Различно, второ основание обаче не е изложено – напротивищецът иска заплащане на вземане, отново представляващо обезщетение за ползване на отдаден под наем в минал момент имот, при това за същия период, ползван от ответника без основание и при противопоставяне на ищеца. От друга страна, формална разлика се наблюдава единствено във вида на защитата – установителен иск по главния, осъдителен по „евентуалния иск“. Посочва се, че евентуалният иск е предявен за обезщетение за ползване на процесния имот без основание, но за да изтъкне липсата на правно основание ищецът отново се позовава на твърдението си, че става въпрос за ползване на имота след прекратяване на договора за наем (а не за ползване на имота без наличието на каквото и да е изначално основание за това, вкл. наемно правоотношение). Предвид обстоятелството, че главният иск се предявява по повод издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК и издаден изпълнителен лист, от гледна точка на интереса разлика за кредитора няма. С оглед на това исковата молба следва да бъде върната в тази част, а делото – прекратено в тази част като недопустимо.

На основание чл. 78, ал. 1 и 3 от ГПК в полза на ищеца и на ответника се дължат разноски съобразно уважената, респ. отхвърлената част от исковите претенции. Ищецът е претендирал разноски включително за юрисконсултско възнаграждение, което следва да се определи за исковото производство в минимален размер от 100,00 лева предвид фактическата и правна сложност на делото. Предвид това разноските на ищеца са в размер на 845,16 лева – за държавни такси и юрисконсултско възнаграждение в заповедното и исковото производство, депозит за вещо лице и за свидетел. Предвид уважената част от исковите претенции в полза на страната следва да се присъдят разноски в размер на 411,09 лева. Ответникът е претендирал адвокатски хонорар в размер на 700,00 лева за заповедното производство и 840,00 лева за исковото производство. По делото се представят доказателства за уговарянето и заплащането на хонорар в размер на 600,00 лева за заповедното производство и 840,00 лева за исковото. Не е направено възражение от ищеца по претендираните разноски. Предвид това съдът счита, че следва да уважи искането за разноски за адвокатско възнаграждение до доказвания размер от 1440,00 лева, като с оглед отхвърлената част от исковите претенции следва да се присъди хонорар в размер на 739,58 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения иск по чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 236, ал. 2 от ЗЗД от Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“, ЕИК с адрес: гр. София, бул. „.....“ № 7, срещу Б. К. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „.....“, бл. 41, вх. Б, ет. 5, ап. 27, че Б. К. Б., ЕГН *****, дължи на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“, ЕИК сумата в

размер на 3589,00 лева, представляваща обезщетение за ползване на недвижим имот, представляващ гараж № 10, находящ се в гр.София, ул. „.....“, бл. 41-43, за периода от 10.09.2017 г. – 08.07.2020 г., поради ползването на същия след прекратяване на Договор за наем сключен на 12.07.1990 г., ведно със законната лихва от 10.09.2020 г. до изплащане на вземането, за която сума е била издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 43819 по описа за 2020 г. на СРС, I ГО, 24 състав, КАТО ОТХВЪРЛЯ иска за сумата над присъдената до пълния претендиран размер от 7378,64 лева и за периода от 01.07.2015 г. до 09.09.2017 г. включително.

ВРЪЩА искова молба с вх. № 80983/03.11.2021 г., подадена от Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“, ЕИК срещу Б. К. Б., ЕГН *****, в частта, с която е бил предявен осъдителен иск за сумата в размер на 7378,64 лева - дължимо обезщетение за ползване на недвижим имот, представляващ гараж № 10, находящ се в гр.София, ул. „.....“, бл. 41-43, за периода от 01.07.2015 г. – 08.07.2020 г., ведно със законната лихва от предявяване на иска - 01.11.2021 г., до окончателното изплащане на вземането, и ПРЕКРАТЯВА производството в тази част като недопустимо.

ОСЪЖДА Б. К. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „.....“, бл. 41, вх. Б, ет. 5, ап. 27, да заплати на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“, ЕИК с адрес: гр. София, бул. „.....“ № 7, на основание чл. 78, ал. 1 сумата в размер на 411,09 лева, представляваща разноски за държавни такси и юрисконсултско възнаграждение в заповедното и първоинстанционното исково производство, депозит за вещо лице и за свидетел, с оглед уважената част от исковите претенции.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“, ЕИК с адрес: гр. София, бул. „.....“ № 7, да заплати на Б. К. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „.....“, бл. 41, вх. Б, ет. 5, ап. 27, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата в размер на 739,58 лева, представляваща разноски за адвокатски хонорар за заповедното и първоинстанционното исково производство, с оглед отхвърлената част от исковите претенции.

Решението в частта, с която исковата молба е частично върната, а делото – частично прекратено, подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис от решението. В останалата част решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____